

O princezně, která se každé ráno probouzí jako někdo jiný

Princezna stokrát jinak

Tomáš Belko

Albatros

Princezna stokrát jinak

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Belko
Princezna stokrát jinak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

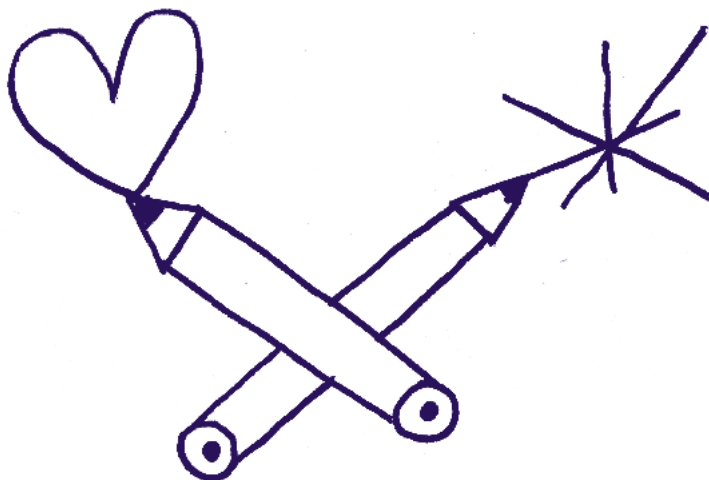
ALBATROS **MEDIA**

Tomáš Belko

Princezna stokrát jinak

Ilustroval Lukáš Urbánek

Albatros

Poděkování patří především mému příteli Tomášovi Krejčímu, který mě k napsání tohoto příběhu (hlavně v podobě filmového scénáře) od začátku soustavně ponoukal a měl tolik nápadů a připomínek, že se postupně stal spoluautorem. Za totéž moc děkuju Šimonovi Lánskému a všem ostatním, kteří přispěli svými postřehy. A taky Petře Belko, která mi fandila, Sofince za testování na dětech a Johanovi, který se rodil ve stejný čas jako tenhle příběh.

Jen aby bylo jasno

Nejspíš si myslíte, že máte v ruce knihu s pohádkovým příběhem. Jen to tak vypadá. Ve skutečnosti je to recept. Ale bez obav, ne na to, jak si na různé způsoby ukuchtit princeznu k obědu, což by se podle titulu možná mohlo zdát. Tady jde o recept na lék jedné vážné a bohužel velice časté nemoci.

Které?

Napadlo vás někdy, že vás vaše okolí přijme jen pod podmínkou, že budete takoví nebo makoví, ale rozhodně jiní, než opravdu jste? Už se vám stalo, že jste se nedokázali zastat sami sebe, i když pravda byla na vaší straně? Nebo že jste se neuměli radovat z vlastního úspěchu?

Tohle jsou projevy oné neblahé nemoci zvané nedostatek sebelásky. Spousta lidí si totiž myslí, že mít rád sám sebe je něco špatného. Pletou si to s nafoukaností nebo namyšleností. Ale jak to na tomhle světě velice často bývá, věci jsou úplně opačné, než se jeví.

Věřte nebo ne, teď držíte v ruce recept, kvůli kterému spousta lidí riskovala vlastní kůži, beze spánku hnala koně cestou necestou, bojovala s přesilou nepřátel a nasadila všechen svůj důvtip i cit, aby jej získala.

Vy máte tu výhodu, že se stačí jen začíst, aniž byste se museli někam trmácet. Takže dáte si jablko, nebo hrušku?

Námluvy

Mísa naleštěných zářivě červených jablek a baňatých žlutoučkých hrušek se vznášela chodbami Jablečného hradu. Míjela služebnictvo se džbány, talíři a poloprázdnými tácy, proplula po ochozu nad hradním nádvořím a další chodbou lemovanou vycpaným medvědem a řadou brnění až ke dveřím do velkého sálu, které hlídali dva zamračení strážní s halapartnami. Mísa se zastavila, protože za těmito dveřmi bylo slyšet něco velice znepokojivého. Řinčení mečů.

Komorná Terezka, která tu mísu nesla, si vyměnila tázavý pohled se strážnými, kteří jen nechápavě krčili rameny. Řinčení mečů tu a tam zesílilo, tu zesláblo, občas na okamžik přestalo a pak se zas najednou ozvalo v plné síle, doprovázené výkřiky a tříštěním nádobí. A pak prásk, dveře se rozletěly, takže Terezka sotva stačila uskočit stranou. V zápalu boje je zády rozrazil dvanáctiletý kluk, princ Prašť, který zoufale couval před prudkým útokem rovněž dvanáctileté princezny Stelly.

Prašť očividně nešermoval špatně, ale na Stellu neměl. Potil se a rozhořčeně špulil masité rty: „Hele! Hele! Co to děláš?! Nesmíš mě přešermovat, ty čůzo!“ vykřikoval. „Naše Hruškové císařství je císařství, kdežto vy jablíčkáři jste jen království! A můj táta Ukrut Veliký je ukrutnější než tvůj táta!“

„Řekl jsi, že holky jsou slabý? A princezny neumí šermovat?!“ obula se do něj Stella a volnou rukou si pozvedala dlouhé parádní šaty.

„Řekl jsi to, nebo ne?“

„No a co? Tohle si nesmíš dovolovat! Až budeme dospělí, budeš moje manželka!“ supěl Prašť. „Už teď mě musíš poslouchat! Vzdej se! Jsi jen holka!“

Tohle říkat vážně neměl, protože Stellu to dohrálo ještě víc. Šmik, přesekla mu pásek u kalhot, takže mu spadly ke kotníkům, ztratil rovnováhu, vrazil do jednoho brnění a helma z něj mu přistála přímo na hlavě, ale špičatým předkem dozadu, takže neviděl vůbec nic, zmateně se potácel chodbou, mával mečem a narážel do zdí.

Terezka se musela bránit úsměvu, protože vypadal jako nějaký legrační pták, zato Stella zřejmě pochopila, že tohle vážně přehnal, a když ze sálu vyběhl císař Ukrut, Prašťův otec, instinktivně se přikrčila. Když Ukrut uviděl, jak byl jeho syn zesměšněn, obličej se mu zkřivil vztekem, popadl Terezčinu mísu s ovocem, jablka vyházel na zem a začal po nich dupat, až z nich bylo pyrě. „Tak to ne! Tak to teda ne!“ řval a pak se otočil směrem do dveří. „Dost! Dost! Od této chvíle už se nikdy nebudou míchat hrušky s jablkama! A hrušku už nechutnáte! Nikdy! Jdeme! Odjíždíme! Tohle vás bude mrzet! Vy... vy...“

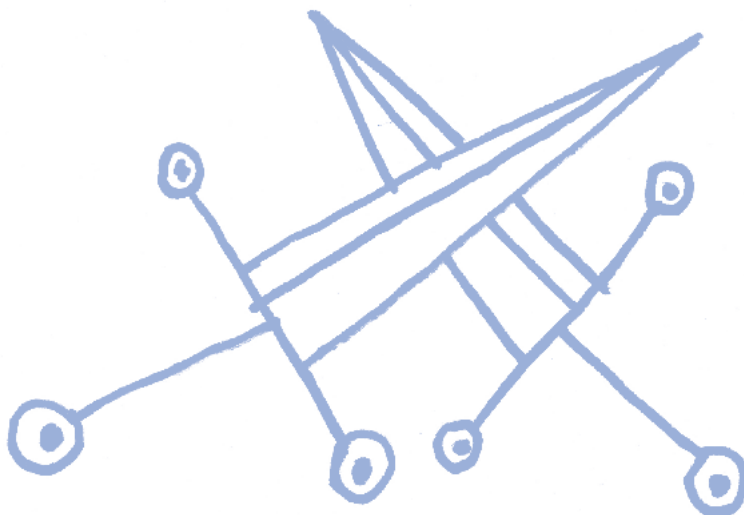
Popadl svého syna za límec a vlekl ho chodbou pryč. „A s tebou si to taky vyřídím! To jsi můj syn? Syn Ukruta Velikého?! Takhle se nechat zesměšnit?!“

Hned nato ze sálu vyběhla Ukrutova žena, císařovna Šlupka, a volala: „Ale no tak, víte, že se nemáte rozčilovat. Prašť se přece snažil,“ ale Ukrut jí nevěnoval sebemenší pozornost.

Když zmizeli, ještě chvíli tu ve vzduchu zůstalo viset mrazivé ticho, ale pak se ze sálu ozval rozzuřený hlas Stellina otce, jablečného krále: „Stello! Ty jedna...! Chápeš vůbec, co jsi zas provedla?! Zkazíš, na co sáhneš! To se aspoň jednou jedinkrát, výjimečně, nemůžeš chovat jako normální milá, poslušná princezna?! To chci tak moc? Co jsem komu udělal, že mám tak nesnesitelné a nemožné dítě?!“

Stelle se roztřásla brada. Chtěla se bránit, chtěla říct, že za to nemůže, že si s tím nezačala. To přece on, její otec, si Ukrutovi postěžoval, že ji víc než vyšívání baví šerm, a byl to Ukrut, kdo svého syna Praště vyzval, ať si s ní zašermuje. A Prašť se vytahoval, že holku porazí i poslepu... Tohle všechno teď chtěla svému otci říct, a taky že o nějaké zasnuby s tím nafoukaným Praštěm rozhodně nestojí, ale nakonec neřekla vůbec nic, jen oči se jí zalévaly slzami. Terezka ji chtěla obejmout, ale Stella se jí vytrhla a běžela pryč.

„Co jsem komu udělal, že mám tak nesnesitelné a nemožné dítě?!“ Tahle slova jí zněla hlavou až příliš často i následující dny, měsíce a roky. Konkrétně celých dlouhých šest let, která teď šmahem přeskochíme. A když jsme u toho přeskakování, kromě těch šesti let přeskochíme i pár dní cesty směrem na sever, do Hruškového hradu.

Sklepení fúrií

Tma tmoucí. Měsíc nad Hruškovým hradem se skryl za černými mraky. Člověk by čekal, že pro dokreslení té zlověstné atmosféry ještě zahouká sýček, ale to se nestalo. Zato v jednom z uzounkých oken severní věže zablikalo světlo.

Dvě postavy se svícny v rukou opatrně sestupovaly po točitém schodišti. Jedna, ta trochu vyšší, nesla dřevěné okované vědro. Byla slyšet jen ozvěna jejich kroků. Komíhající světlo svíček kreslilo po hrubých stěnách strašidelné stíny. Prošly podzemím s nízkými klenuťmi stropy. Před dalšími schody sestupujícími do tmy zůstala ta vyšší postava stát a podala vědro té druhé, což nebyl nikdo jiný než Prašť, teď už skoro osmnáctiletý mladík. Od té doby, co jsme ho viděli naposled, se v jeho životě leccos přihodilo. Jeho otec, Ukrut Veliký, hrdině zahynul v boji se zákeřným nepřítelem, což byla verze pro poddané, ale ve skutečnosti ho klepla pepka, když se rozčílil, že se mu starý sluha kvůli bolesti zad nepoklonil dost hluboko.

Protože v Hruškové říši vládli jen muži, vlády se neujala jeho vdova Šlupka, ale mladičký Prašť. Po svém otci kromě císařství zdědil i hrubé a neomalené chování a jedno tajemství v podobě tří fúrií, ubytovaných v hradním sklepení. Fúrie byly Ukrutovy poradkyně. Našeptávaly mu, jak získat ještě větší moc a jak být ještě o něco ukrutnější. Ve sklepech Hruškového hradu se jim líbilo, protože z jeho zdí čerpaly životadárnou energii strachu a záště. Žily si ve tmě, chladu a vlhku. Ačkoli pro